

idelig blev rendt paa Ærmet af forbifarende Tjenere, der havde travlt med at ordne Buffeterne til den staaende Souper, blev han derude under den sidste Del af Koncerten. Han havde taget en afgørende Beslutning og var ude af Ligevægt. Han vilde ved første Lejlighed i al Oprigtighed anholde om Jytte Abildgaards Haand. Han var led ved Ungkarlelivet. Optrinet om Eftermiddagen med Fru Merck havde givet ham den endelige Afsmag for det. Han ønskede nu at komme ind i ordnede Forhold og nyde det borgerlige Familjelivs Velvære. I social Henseende vilde det desuden betyde meget for hans Fremtid, om han kunde blive optaget i en gammel, anset Familie og faa en Gehejmeraadinde til Svigermor. Hvor højadeligt hans eget Blod maaske var, — han var dog kommen til Verden paa Fødselsstiftelsen og var vokset op i en Baggaard.

Fra Salen hørtes Bifaldsklap og derpaa Drønet af det opbrydende Publikum. Et Øjeblik efter væltede Skarer af festklædte Damer og Herrer ud af Teatrets Døre og fyldte Gange og Trapper. Efter Programmet skulde der nu spises, og Buffeterne stormedes. I den følgende Time var der overalt den lystigste Trængsel, et Kaos af hvide Kvindeskuldre og sorte Herrerygge, af optaarnede Fri-syrer, sminkede Ansigter, spejlblanke Isser, Stanglorgnetter og Næseklemmere.

Først efter længere Tids forgæves Søgen fandt Karsten Frøen Jytte og hendes Mor inde i den „lille Sal“, der var omdannet til en Palmehave med sommerlige Bænke og Borde. Her var Trængslen ikke saa kompakt, Stemnin-